

Елин Пелин

Умник Гюро с умници
другари

Появила се мечка стръвница, та изпохла момите по кладенците, бабите по огнищата, старците по механите, децата по улиците. Никой се не наел мечката да убие, селото от зло да отърве.

Наел се умник Гюро с умници юнаци. Повел ги Гюро по гора зелена, по върхища и долища, повел ги, заклел ги – мечката да хванат, жива или мъртва в село да я докарат.

Ходили, скитали, падали, ставали – мечата дупка стигнали.

Зарадвали се умник Гюро с умници юнаци.

– Ей те тебе, мецано Тодоро – викнал Гюро, – излез да се поборим!

Заревала мечка стръвница в дупка хладница. Реве и не излиза.

– Чакай, ще те науча! – викнал умник Гюро, па рекъл на своите умници другари: – Вържете ме през кръста с яки въжета, па ме пуснете в мечата дупка, мечка стръвница жива за ушите да изтегля.

Умници юнаци вързали умник Гюро и го в мечата дупка пуснали.

Лапнала мецана Тодора умната глава на Гюро и заревала.

– Аа, улови я! Дръж, Гюро! – завикали умниците и задърпали въжето.

Те дърпат навънка, мечка дърпа навътре. Мечка дърпа навътре, те дърпат навънка!

По едно време – що да видиш! Извлекли умник Гюро без глава...

Чудом се чудят умници юнаци.

– Бре, де му на Гюро главата?

– Ама той имаше ли глава?

– Мисля, че имаше.

– Па аз мисля, че нямаше.

– Имаше.

– Нямаше.

Скарали се умници юнаци и не могат да решат – имал ли умник Гюро глава, или нямал! И отишли да питат булка Гюровица. Почукали, потропали на вратата:

– Излез, излез, булка Гюровице, да ни кажеш – имаше ли Гюро глава, или нямаше!

Излязла булка Гюровица, почесала се, помислила, па рекла:

– Не знам!

– Ка-ще да не знаеш? Помисли си!...

– Е, знам ли... За Великден Гюро си капа купува, та трябва да е имал глава.

КРАЙ

© 1908 Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5604>]